

گوشه سازی در گنبد، ارمغان ایران به جهان معماری

ناکو ویسی

کارشناس ارشد مرمت از دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی، باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، تهران، ایران

vaisi.86@gmail.com

چکیده

ایرانیان برای ساختن گنبد از شیوه ای استفاده می کردند که فرزندها در ایران رواج داشته و معماران زبردست ایرانی از این سبک برای ایجاد گنبد بر روی قاعده مربعی شکل بهره برده اند. در معماری بیزانسی (اروپایی، رومی) اصولاً قاعده گنبد از پی دایره ای ساخته می شد با استفاده از قاعده دایره ای ساختن گنبد بسیار آسانتر بود ولی فضای دایره ای که در زیر گنبد ایجاد می شد فضای کمتر قابل استفاده ای بود. ایرانیها ترجیح می دادند گنبد را بر قاعده مربعی بنا کنند تا فضای زیر آن بیشتر قابل استفاده باشد و حاضر بودند برای به دست آوردن این فضا با دشواریهای بیشتری را در بنای گنبد روبرو شوند. استفاده ایرانیها از گوشواره حداقل تا ۱۸۰۰ سال سابقه دارد. در این مقاله تفاوت های گوشه سازی در گنبدهای آویخته و گوشه سازی سکنج مورد بررسی قرار می گیرد.

واژه های کلیدی: گوشه سازی سکنج، گنبد های آویخته، معماران ایرانی، گوشه سازی طاسچه، فیلیپوش.